

Robert Vannoy , Prorocy Większi, Wykład 13

Argumenty autentyczności, główne tematy

Recenzja Deutero -Izajasz Argumenty i odpowiedzi

Tydzień temu omawialiśmy kwestię autentyczności i autorstwa drugiej części Księgi Izajasza, rozdziałów od Izajasza od 40 do 66. Całkiem standardowy krytyczny pogląd jest taki, że rozdziały te nie pochodzą od samego Izajasza, ale od pisarza żyjącego w późnych czasach wygnania, a Przyglądaliśmy się niektórym rodzajom argumentów podawanych na poparcie tego punktu widzenia. Na chwilę, w ramach przeglądu, argumenty można zredukować do trzech.

Po pierwsze, koncepcje i idee różnią się w drugiej części książki od koncepcji i idei w niekwestionowanych częściach pierwszej części książki. Druga linia argumentacji jest taka, że w drugiej części występuje różnica w języku i stylu, co wskazuje na odmienne autorstwo. Przyjrzelismy się dość dokładnie obu liniom rozumowania i udzieliłem na nie kilku odpowiedzi.

Dyskutowaliśmy wówczas nad ostatnim argumentem, czyli argumentem mającym podłoże historyczne. Tło historyczne drugiej części książki jest wyraźnie odmienne od tła części pierwszej. Zakłada, że wygnanie miało miejsce. Cyrus jest wymieniony z imienia jako ten, który ma wybawić Izraela z wygnania. Orędzie, zamiast ostrzeżenia i nadchodzącego sądu, zamieniło się w przesłanie pojednania i nadziei w obliczu wybitnego uwolnienia z wygnania. Rzeczywiście, wydaje mi się, że kwestia tła historycznego jest kluczowym argumentem. Sprowadza się to do kwestii, czy jesteś skłonny zaakceptować możliwość autentycznej przepowiedni i w związku z tym Bożego objawienia. Jeśli nie chcesz tego zaakceptować, jesteś niemal zmuszony do wniosku krytyków, że ktoś nie mógłby napisać tego materiału, gdyby nie żył w czasach niewoli babilońskiej. Dlatego krytycy twierdzą, że osoba, która to napisała, musiała żyć w czasach, które opisuje. Wielu ludzi nie potrafiło w żaden ludzki sposób wyjaśnić, w jaki sposób Izajasz mógł napisać takie rzeczy.

Znaczenie Izajasza 40-66 dla współczesnego odbiorcy Izajasza [Wyrok/ →Pociecha na wygnaniu]

Jednak w związku z tym argumentem często pojawia się pytanie o znaczenie Izajasza od 40 do 66 dla współczesnych słuchaczy Izajasza i tam właśnie dotarliśmy pod koniec godziny. Krytycznym argumentem jest to, że prorocy zawsze przemawiają w odniesieniu do swoich współczesnych. Izajasz 40-66 nie ma żadnego znaczenia dla kogoś z czasów Izajasza. Nie jestem pewien, czy jest to aż tak mocna strona, jeśli chodzi o treść drugiej części książki.

Tuż pod koniec tej godziny wspomniałem, że za panowania Achaza i Ezechiasza, podczas których miała miejsce większość posługi Izajasza, w Księdze Izajasza 1:1 jest napisane, że Izajasz prorokował za panowania Uzjasza, Jotama, Achaza i Ezechiasza . Nie wspomina o Manassesie. Ale jeśli pamiętacie, kiedy omawialiśmy wprowadzenie do tej księgi, rzeczywiście jest tam mowa o Sennacherybie i znamy datę jego śmierci. Jest więc jasne, że Izajasz rzeczywiście prorokował aż do czasów Manassesesa, chociaż nie wspomniano o nim we wstępie do księgi. Wielu uważa, że to, co Izajasz zrobił za czasów Manassesesa, polegało na przejściu z szerokiej służby publicznej w służbę prywatną na rzecz tych, którzy byli pobożni na ziemi, którzy rzeczywiście odpowiedzieli na jego przesłanie i byli zaniepokojeni grzechem Izraela. Gdy doszedł do panowania następnego króla, czyli Manassesesa, po Ezechiaszu, naród popadł w straszliwe odstępstwo. 2 Król. 21 opisuje zło panujące w czasach Manassesesa jako najbardziej niegodziwego króla Południowego Królestwa.

Według tradycji żydowskiej Izajasz poniósł śmierć męczeńską za czasów Manassesesa. Tradycja głosi, że ścigali go ludzie Manassesesa. Ukrył się więc na drzewie, a drzewo zostało przecięte na pół – wydaje mi się, że wspomniałem o tym wcześniej, że Izajasz został przecięty na pół. Niektórzy widzą iluzję w Liście do Hebrajczyków 11:37, gdzie jest napisane, że bohaterowie wiary, że niektórzy zostali przepiłowani. Po śmierci dobrego króla Ezechiasza musiało być jasne dla Izajasza, że naród nie okaże skruchy i że wygnanie jest nieuniknione. Byłoby to również oczywiste dla prawdziwego ludu Bożego.

W takich okolicznościach usłuchali przesłania Izajasza. Jeśli Izajasz zwrócił się do tych ludzi, nie było już potrzeby niesienia poselstwa nagany i potępienia. To już zostało zrobione. Było jasne, że nadchodzi wygnanie. W tamtym momencie wielką potrzebą było zanieśenie słów pocieszenia i nadziei prawdziwemu ludowi Bożemu, który podążał za Izajaszem w czasach straszliwego odstępstwa i prześladowań. Bez wątplenia ci ludzie uważali wyrok na wygnaniu za nieunikniony. Być może ulegali pokusie rozpaczycy i zastanawiania się, czy to nie będzie koniec narodu. Zostaliby deportowani. Czy to byłby koniec? Myślę więc, że stan umysłu pobożnych ludzi z czasów Izajasza mógł być bardzo podobny do stanu umysłu ludzi, którzy faktycznie doświadczyli takich warunków wygnania. Ludzie już udali się na wygnanie. Mogliby też się zastanawiać – czy jest jakakolwiek przyszłość dla narodu? Mogli ulec pokusie rozpaczycy. Zatem przesłanie Izajasza, że Bóg wybawi swój lud, przyniesie prawdziwe pocieszenie prawdziwemu ludowi Bożemu i będzie to prawdą również dla ludzi, którzy faktycznie doświadczyli wygnania. Pocieszeniem byłaby świadomość, że wygnanie będzie tymczasowe; nie byłoby to na zawsze. Byłoby to również pocieszeniem dla prawdziwego ludu Bożego w czasach Izajasza, kiedy widzieli narastające odstępstwo, gdy zdali sobie sprawę, że wygnanie jest nieuniknione.

Izajasz 36-39 Ezechiasz i Merodach Baladan z Babilonu

Jeszcze jedna uwaga: interesujące jest to, że dzieląca część materiału historycznego, rozdziały 36–39, która dzieli Izajasza 1–35 – wcześniejsze proroctwa – a późniejszą część 40–66 kończy się przepowiednią, że lud Judy udać się na wygnanie do Babilonu. Jeśli spojrzysz na koniec rozdziału 39, jest to krótki rozdział, masz historię wizyty Merodacha-Baladana, syna Baladana, króla Babilonu, który przybył do Jerozolimy za czasów Ezechiasza. Ezechiasz przyjmuje go, pokazuje mu wszystkie skarby Judy. Czytacie w rozdziale 39, wersecie 3: „Wtedy prorok Izajasz udał się do króla Ezechiasza i zapytał: «Co powiedzieli ci ludzie i skąd przybyli?»». „Z odległej krainy” – odpowiedział Ezechiasz. „Przyszli do mnie z Babilonu”. Prorok zapytał: „Co

widzieli w twoim pałacu?” „Widzieli wszystko w moim pałacu” – powiedział Ezechiasz. „Nie ma nic wśród moich skarbów, czego bym im nie pokazał”. Wtedy Izajasz rzekł do Ezechiasza : Posłuchaj słowa Pana Zastępów: Z pewnością nadejdzie czas, gdy wszystko, co jest w twoim pałacu i wszystko, co zgromadzili twoi ojcowie aż do dnia dzisiejszego, zostanie zabrane do Babilonu. Nic nie pozostanie – mówi Pan. A niektórzy z waszych potomków, z waszego ciała i krwi, którzy się wam narodzą, zostaną zabrani i staną się eunuchami w pałacu króla babilońskiego. „Słowo Pana, które wypowiedziałeś, jest dobre” – odpowiedział Ezechiasz. Myślał bowiem: „Za mojego życia zapanuje pokój i bezpieczeństwo ”. Ciekawostką jest to, że w czasach Ezechiasza Babilon nie był największą potęgą. Babilon był miastem pod kontrolą asyryjską; Asyria była główną potęgą.

Być może Babilon miał własne pomysły na próbę wyzwolenia się spod dominacji asyryjskiej, ale w tamtym momencie nie było ku temu zbyt wielu podstaw. Ale tutaj jest konkretna przepowiednia, którą Bóg daje Izajaszowi, aby przekazała ją ludowi: że nadejdzie niewola; i nie tylko Asyria będzie główną potęgą, ale będzie nią miasto Babilon.

Teraz, w układzie materiału w rozdziałach 36 do 39, które dotyczą wydarzeń z życia Ezechiasza, przepowiednia o pójściu do niewoli Babilonu znajduje się na końcu tej sekcji. Innymi słowy, jest on umieszczony bezpośrednio przed rozdziałem 40 i następnymi, który mówi o pobycie w Babilonie i wyzwoleniu z wygnania. Umieszczono je na końcu tej części historycznej (rozdziały 36–39), mimo że chronologicznie miało to miejsce prawdopodobnie wcześniej niż niektóre inne wydarzenia z Izajasza 36–39.

Istnieją bardzo złożone problemy z chronologią panowania Ezechiasza, ale prawie wszyscy zgadzają się, że wizyta Merodacha -Baladana nie miała miejsca pod koniec jego życia; miało to miejsce wcześniej. Nie będę wdawał się w przyczyny, ale rozsądne wydaje się założenie, że umieszczono je na końcu z powodów logicznych, a nie chronologicznych. Umieszczono go na końcu nie bez powodu, aby stanowić wprowadzenie do poniższych słów pocieszenia. Izajasz zapewnia lud, że choć nadejdzie

wygnanie, to nie będzie to koniec. Bóg nadal będzie ze swoim ludem; wciąż jest przed nimi przyszłość. Myślę więc, że w tym momencie powracasz do tego, co powiedzieliśmy na początku. Jeśli Izajasz mógł przewidzieć nadejście wygnania, nie ma powodu, dla którego nie mógłby przewidzieć, że po nim nastąpi wybawienie.

Przepowiednia Micheasza dotycząca wygnania babilońskiego [nie Asyrii] Izajasz nie tylko mówi o nadejściu wygnania babilońskiego, a nie asyryjskiego, ale także Micheasz. Micheasz był rówieśnikiem Izajasza. Jeśli spojrzysz na Micheasza 4:10; Micheasz mówi: „Wiń się w agonii, Córo Syjonu, jak rodząca, bo teraz musisz opuścić miasto i rozbić obóz na otwartym polu. Pójdiesz do Babilonu; tam zostaniesz uratowany. Tam Pan wykupi cię z rąk twoich wrogów.” Zatem nawet Micheasz mówi o wyprawie do Babilonu.

Wydaje mi się zatem, że istnieją podstawy, aby twierdzić, że materiał ten rzeczywiście ma znaczenie dla współczesnych Izajasza, mimo że dotyczy wydarzeń, które miały miejsce 100 lub więcej lat po jego życiu. Mógłbym tylko wspomnieć, że Manasses panował w latach 686–642 p.n.e. Nie wiemy dokładnie, jak daleko sięgała służba Izajasza, chociaż cofamy się do śmierci Sennacheryba w 681 r. p.n.e. Śmierć Sennacheryba miała miejsce w roku 681, co jest zapisane w Księdze Izajasza rozdział 37. Zatem z pewnością wykraczał poza rok 681. Daty Cyrusa to 539–530 p.n.e. To około 150 lat w przyszłości. Obecnie wydaje mi się, że te podstawowe argumenty krytyków nie są wystarczające do udowodnienia wielości autorstwa. Na wszystkie są dobre odpowiedzi.

Argumenty na rzecz autentyczności Następnie możesz przejść do drugiej strony pytania. Masz te argumenty przeciwko autentyczności, ale są też pewne mocne powody, aby utrzymać Izajasza i jego autorstwo, czyli autentyczność tego materiału – chcę wspomnieć o dwóch.

1. Żaden rękopis nie stanowi dowodu na to, że Księga kiedykolwiek istniała w innej formie niż obecna, ujednolicona

Po pierwsze: nie ma rękopisu potwierdzającego, że księga kiedykolwiek istniała w innej formie niż obecna, ujednolicona. Innymi słowy, nie ma manuskryptu przedstawiającego drugiego Izajasza jako samodzielną całość. Interesującą rzeczą jest to, że mamy rękopis Zwoju znad Morza Martwego, zawierającego całą Księgę Izajasza, zwany Zwojem Izajasza. Zawiera całą księgę z II wieku p.n.e. Jest to główny eksponat w muzeum Zwojów znad Morza Martwego w Jerozolimie. Jeśli spojrzeć na Septuagintę, jest tak samo. Rękopisy Septuaginty nie dzielą Księgi Izajasza – to cała księga Izajasza. Jej początki sięgają 250-200 r. p.n.e. Jeśli chodzi o dowody rękopisowe, z pewnością potwierdzają one jedność księgi.

2. Świadek Nowego Testamentu jest wyraźnie autorstwa Izajasza

Drugi czynnik, który z pewnością ma ogromne znaczenie, jeśli masz wysoki pogląd na Pismo Święte. Świadectwo Nowego Testamentu wyraźnie wskazuje na autorstwo Izajasza. Aleksander w swoim komentarzu zauważa, że Izajasz jest cytowany z imienia w Nowym Testamencie 21 razy, czyli całkiem sporo. Cytaty te pochodzą z obu części książki; to znaczy od 1 do 39 i od 40 do 66. Podam kilka przykładów: Jan 12:38-40 mówi: „Tak miało się spełnić słowo proroka Izajasza: «Panie, który uwierzyłeś naszemu słowu, Komu zostało objawione ramię Pańskie? Z tego powodu nie mogli uwierzyć, ponieważ jak mówi Izajasz w innym miejscu: „Zaślepił ich oczy i zagłuszył ich serca”. Teraz masz dwa cytaty. Pierwszy z nich pochodzi z Izajasza 53:1: „Kto uwierzył naszemu słowu i komu objawiło się ramię Pana”. Drugie pochodzi z Izajasza 6:9. Obydwa pochodzą z Księgi Izajasza, a jeden z pierwszej części tej księgi; druga pochodzi z drugiej części książki. W Jana 12:41 czytamy: „Izajasz to powiedział, ponieważ widział chwałę Jezusa i mówił o nim”. Jest więc całkiem jasne, że Jan rozumie, że zarówno pierwsza, jak i druga część księgi pochodzą od samego Izajasza.

Jeśli spojrzysz na Łukasza 4:17, jest tam napisane: „Przekazano mu [Jezusowi]

zwój proroka Izajasza; rozwinąwszy, znalazł miejsce, gdzie było napisane: „Duch Pański nade mną, gdyż namaścił mnie, abym głosił dobrą nowinę ubogim”. To cytat z Izajasza 61, który stanowi drugą część tej księgi. ; to zwój proroka Izajasza.

Dzieje Apostolskie 8:30 to miejsce, w którym etiopski eunuch czyta Księgę Izajasza, a ty czytasz: „Filip podbiegł do rydwanu i usłyszał, jak mężczyzna czytał proroka Izajasza. Czy rozumiesz, co czytasz? – zapytał Filip. 'Jak mogę?' – powiedział – chyba że ktoś mi to wyjaśni. Zaprosił więc Filipa, aby wszedł i usiadł z nim. Eunuch czytał ten fragment Pisma Świętego: „Jak owce prowadzono go na rzeź” – to jest Izajasz 53. Czyta proroka Izajasza, drugą część księgi. Myślę więc, że rękopis świadectwa Nowego Testamentu jest całkiem jasny i oznacza, że całą księgę należy rozumieć jako pochodzącą od Izajasza.

Rozmnożenie Izajasza

Tę samą metodologię, której użyto do podziału Izajasza na pierwszego i drugiego, stosuje się dalej, aby stworzyć Trzeciego Izajasza. Niektórzy z tych krytycznych uczonych mają czwartego i piątego Izajasza, a niektórzy z nich mają nawet tuzin Izajasza . To znowu wskazuje na błędność tego rodzaju metody oddzielania języka i stylu. Wszędzie tam, gdzie jest inne słownictwo lub styl, mówią, że jest to dzieło innego pisarza. Można niemal powiedzieć, że każdy rozdział napisał ktoś inny. Prawdopodobnie nie zajdzie się tak daleko, ale można dojść znacznie dalej niż Drugi Izajasz, a wielu uczonych to zrobiło. Jednak dominującą rzeczą jest Deutero -Izajasz, ale jest wielu, którzy trzymają się Trito -Izajasza. Istnieje spora liczba zwolenników trzech Izajaszów i istnieją przykłady ludzi, którzy doszli do wieku 12 i 13 lat.

Reformacja Jozjasza

W porządku, myślę, że możesz to poprzec, chociaż zawsze masz ten fragment Jeremiasza. Tam, gdzie myślę, o fragmencie, w którym ilustracja dotyczy garncarza i gliny. W Księdze Jeremiasza 18:8 czytamy: „Jeśli naród, na który wydałem wyrok,

odwróci się od swego zła, będę żałował zła, które chciałem im wyrządzić”. Zatem wyraźnie masz stwierdzenie o wygnaniu na końcu rozdziału 39. Może to jednak sprawić, że zaczniesz się zastanawiać nad możliwością funkcjonowania Jeremiasza 18:8 w tym kontekście, kiedy odejdziesz od Manasses, będziesz miał złego Amona. Po Amonie masz Jozjasza. W czasach pobożnego Jozjasza odnaleziono księgę prawa i nastąpiła wielka reformacja. Można więc się zastanawiać: czy ta reformacja pod rządami Jozjasza wystarczy, aby wygnanie zostało cofnięte; czy teraz doświadczą błogosławieństwa zamiast sądu? Jednak w Księdze Królewskiej znajduje się kilka wyraźnych stwierdzeń dotyczących czasów Jozjasza, które jasno pokazują, że było już za mało i za późno.

Spójrz na rozdział 23 w 2 Księdze Królewskiej, gdzie znajduje się zapis o reformacji Jozjasza na początku tego rozdziału. Następnie przejdź do wersetu 21: „Król nakazał ludziom mówić: «Ścigajcie Paschę»; i takiej Paschy nie obchodzono od czasów sędziów, którzy sądzili Izraela, ani przez wszystkie dni królów Izraela.” Wiersz 24 „, Ponadto Jozjasz pozbył się mediów i spirytystów, domowych bogów, bożków i wszystkich innych obrzydliwości widzianych w Judzie i Jerozolimie. Uczynił to, aby spełnić wymagania Prawa zapisanego w księdze, którą kapłan Chilkiasz znalazł w świątyni Pańskiej. Ani przed, ani po Jozjaszu nie było króla podobnego do niego, który by tak nawrócił się do Pana, całym swoim sercem, całą swoją duszą i całą swoją mocą, zgodnie z całym Prawem Mojżeszowym.”

Ale spójrz na 2 Królów 23:26. Widzicie, jak wielka reformacja miała miejsce w czasach Jozjasza. Jakie będzie to miało konsekwencje dla obiecanego wygnania? Werszet 26: „, A jednak Pan nie odwrócił się od żaru swego zapalczego gniewu, który zapłonął przeciwko Judzie z powodu wszystkiego, co uczynił Manasses, aby go pobudzić do gniewu. Wydaje mi się więc, że tę kwestię również należy rozważyć i staje się ona bardzo wyraźna ze względu na to, co wydarzyło się za czasów Manasses. Wyrok nie zostanie uchylony ani uchylony.

B. Struktura symfoniczna Izajasza 40-66 w miarę poruszania się tematów. Przejdźmy do

punktu B. w zarysie. Pod Izajaszem 40-66, czyli: „Struktura symfoniczna”. Pomysł, który chcę tu z wami przedyskutować, po raz pierwszy usłyszałem od dr MacRae podczas niektórych wykładów wiele lat temu. Pomocne wydaje mi się to, że rozdziały Izajasza 40-66 nie mają charakteru oficjalnego przemówienia czy traktatu historycznego. Ma bardzo złożony i trudny do analizy styl literacki, a MacRae zaproponował porównanie tego stylu literackiego z symfoniczną kompozycją muzyczną. Czytając Izajasza 40 i następane, odkrywasz, że materiał nie ma formy logicznej dyskusji; raczej struktura materiału przechodzi z jednego tematu na inny temat, a czasami te ruchy są bardzo gwałtowne. Czasami nie ma bezpośredniego logicznego powiązania z fragmentem, który następuje bezpośrednio po innym fragmencie. Po prostu poruszasz się pomiędzy różnymi tematami i MacRae uważa, że ta struktura odwołuje się do emocjonalnych i psychologicznych potrzeb osób cierpiących na wygnaniu, a różne tematy są poruszane naprzemiennie. Będziesz miał wprowadzony jeden temat na jakiś czas, potem zostanie wprowadzony nowy, a potem trzeci; a potem wracasz do pierwszego, może dostaniesz czwarty, a potem wrócisz do trzeciego i wydaje się, że tak się porusza. Podczas kursu, który odbyłem z doktorem MacRae , który dotyczył właśnie Izajasza, a właściwie tej części Izajasza, kazał nam wykonać ćwiczenie, które okazało się bardzo pomocne; Po prostu nie mam czasu, żeby to zrobić na tym kursie. To znaczy, przejrzyj Izajasza i zakresł tematy. Oznacz je kolorami, a jeśli masz pół tuzina motywów i pół tuzina kolorów i kodujesz kolorami w miarę poruszania się po nich, możesz zidentyfikować motyw i na pierwszy rzut oka zobaczyć, jak struktura porusza się od jeden temat na drugi.

Spójrz na strony 28, 29 swoich cytatów. Whybray , 1983. Drugie dwa akapity pod Whybray , które pochodzą ze stron 40 i 41 jego książki, dotyczą pytania: Czy można dostrzec jakiś spójny układ tematów? Mówi o Drugim Izajaszu; taki jest tytuł jego przewodnika. „Być może wystarczy powiedzieć, że brak porozumienia między uczonymi w sprawie znalezienia takiego rozwiązania oraz niepowodzenie którejkolwiek z prób uzyskania szerokiego wsparcia sugerują odpowiedź negatywną”.

Bullwinkle, uznając niemożność znalezienia logicznej zasady uporządkowania, zaproponował zasadę mechaniczną. Podniósł, że artykuły redakcyjne zostały ułożone zgodnie z zasadą chwytliwego hasła; fragmenty zostały zestawione nie ze względu na jakąś wewnętrzną zgodność lub ciągłość sensu, ale z powodu przypadkowego wystąpienia w obu jakiegoś czysto werbalnego związku. Przykładem jest wystąpienie w 45:20-25 i 46:1-4 słowa „pokłońcie się”. Nawet jeśli można doszukać się w tym jakiegoś subtelного punktu teologicznego, jest to stwierdzenie redaktora, ponieważ oba fragmenty są kompletne same w sobie. Pod innymi względami nie ma powiązania tematycznego. W niektórych przypadkach mechaniczne powiązanie Bullwinkle'a pomiędzy każdą parą fragmentów książki jest często bardzo wymuszone i nie niesie ze sobą przekonania. Coś jednak się dzieje, ale równie trudno znaleźć logiczną, tematyczną strukturę. Fragmenty, czyli perykopy, które są wyraźnie powiązane tematycznie, na przykład cztery tzw. psalmy służebne (42:1-4, 49:1-6, 50:4-9, 53:1-12), są rozproszone po całym tekście. książka! Whybray pisze: „Bez wyraźnego powodu, pomimo prób wykazania, że są one powiązane z kontekstem, ze strony współczesnego czytelnika pochoпnym byłoby kategoryczne stwierdzenie, że w książce nie ma spójnego, logicznego porządku. Ale pozostaje faktem, że żadna próba odkrycia takiego przypadku nie zakończyła się dotychczas sukcesem”.

Żaden układ logiczny nie przypomina kompozycji muzycznej MacRae twierdzi, że nie ma żadnego logicznego układu. To bardziej psychologiczny i emocjonalny rodzaj przeplatania się tematów, podobnie jak w przypadku kompozycji muzycznej, która wywiera wpływ lub wrażenie na ludziach. Słuchasz kompozycji muzycznej; nie analizujesz tego technicznie; możesz być niesiony wraz z muzyką i możesz być poruszany przez muzykę. Ale jeśli nie jesteś wyszkolonym muzykiem, nie starasz się dokładnie analizować technicznie tego, co się dzieje. Rozpoznajesz rzeczy; rozpoznajesz powtarzalność tematu — przechodzisz do notatki, a potem wracasz do pierwszej. Tego

rodzaju analogii używa MacRae .

Główne tematy Izajasza 40-66

Kiedy przeszliśmy przez to z MacRae , próbowaliśmy zidentyfikować różne tematy. To niesamowite, jak wiele materiału zmieści się w kategoriach kilku głównych tematów. Pozwól, że podam ci kilka z nich.

1. Komfort

Pierwszym z nich jest pocieszenie, a pod nim wyzwolenie w sensie ogólnym i bardziej specyficzne poczucie wyzwolenia z wygnania. Jednak w temacie pocieszenia mówi się, że ludzie w niedoli powinni być pocieszeni, ponieważ nadeszło wybawienie. Czasami wydaje się, że jest to wybawienie w bardzo szerokim, ogólnym znaczeniu. Innym razem wydaje się, że jest to wyzwolenie z wygnania. Ale są ludzie, którzy są w nieszczęściu i mówią, że nadchodzi wybawienie. Masz więc motyw komfortu.

2. Moc Boża

Następnie masz temat Bożej mocy. W mocy Boga kładę nacisk na Jego istnienie, Jego twórczą moc i Jego suwerenność w historii. Myślę jednak, że ten temat ma na celu zapewnienie ludu Bożego, że Jego obietnice zostaną wypełnione. Innymi słowy, tutaj cierpią ludzie. Mówi się im, że nadchodzi wybawienie. Mówi się im, że mają być pocieszeni i może pojawić się pytanie: „Jak to możliwe? W jaki sposób zostaniemy wybawieni?” Cóż, Bóg jest wszechmocny. On istnieje, numer jeden; po drugie, jest stwórcą krańców ziemi, a po trzecie, kontroluje całą historię. Wszystkie narody, przywódcy, władcy podlegają jego władzy. Myślę więc, że nacisk położony jest na pokazanie, że Bóg jest w stanie. Stworzył wszechświat i stworzył wszystkich ludzi. Jego moc kontrastuje ze słabością babilońskich bożków i pogańskich bóstw. To prowadzi do innego tematu, który jest głównym tematem tej części Księgi Izajasza.

3. Daremność bałwochwalstwa

Po trzeciej: daremność bałwochwalstwa. Narysowano kontrast. Izraelici są w niewoli pogańskiej potęgi, Babilonu. Widzą świątynie babilońskie. Widzą bożki babilońskie. Widzą procesje religijne. Widzą, jak ich własna świątynia zostaje zniszczona. Mogliby być skłonni sądzić, że bogowie babilońscy są potężniejsi od Jahwe. W starożytnym świecie panowała koncepcja, że bóg, który zwyciężył w bitwie, był bogiem potężniejszym. Jednak wątek daremności bałwochwalstwa jest przeplatany. Czy aiah go uderzy i potem wróci do mocy Bożej, czy do tematu pocieszenia i wróci do marności bożków, a tematy ciągle się zmieniają. Jest taki rodzaj ruchu.

Poszukaj tylko jednej ilustracji w 40:19 i 20. „Co się tyczy bożka: odlewa go rzemieślnik, a złotnik pokrywa go złotem i robi dla niego srebrne łańcuszki. Człowiek zbyt biedny, aby złożyć taką ofiarę, wybiera drewno, które nie gnije. Szuka zdolnego rzemieślnika, który by wznosił bożka, który się nie przewróci”. Głupotą jest kłanianie się drzewu stworzonemu przez robotnika! Dlatego kładziesz nacisk na daremność bałwochwalstwa.

4. Wszechwiedza Boga

Czwartym tematem, który również jest dość istotny, jest wszechwiedza Boga. Ten, kto słyszał lub czytał prorocstwa Izajasza, mógł poprosić o dowód mocy Bożej. Mówisz, że Bóg jest potężny – skąd wiemy, że jest potężny? Szczególnie podkreślono jeden szczególny dowód, a ten dowód jest następujący: przepowiadałem, że pójdziecie do niewoli w Babilonie, a nie w Asyrii, i udaliście się do niewoli w Babilonie. Przepowiadałem, że Cyrus cię wybawi, a teraz Cyrus jest na scenie. Tym, którzy żyli w okresie wygnania, obiecał ich wybawić. Widzisz więc, że linia wszechwiedzy Boga w połączeniu z Jego zdolnością przewidywania przyszłości jest mocnym tematem tej książki.

5. Sługa Pański

Piąty temat, który jako ostatni wspomnę, brzmi: „Sługa Pana”. Przyjrzymy się temu tematowi bardziej szczegółowo, więc nie będę teraz dużo na ten temat mówić. Jest cała seria fragmentów. Whybray stwierdził, że cztery tak zwane „pieśni sług” są rozproszone po całej księdze bez wyraźnego powodu. Jest ich dużo więcej niż cztery. Są cztery główne. W całej księdze znajduje się jednak wiele innych krótkich wzmianek o pracy sługi. Zatem nie pozbędziesz się motywu służebnego po prostu wycofując te cztery fragmenty. Niektórzy krytyczni uczeni uważają, że pierwotnie stanowiły one jakąś odrębną kompozycję osadzoną w księżce. To bardziej skomplikowane. Jest wiele fragmentów poświęconych służbie i jest to główny temat.

Znacie punkt kulminacyjny rozwoju służby w Księdze Izajasza 53. To czwarty z głównych fragmentów poświęconych służbie, który znajduje się w Księdze Izajasza 53:1-12. Powstaje pytanie: w jaki sposób temat sługi integruje się z większym naciskiem na wybawienie z wygnania? Jakie jest połączenie? Myślę, że kiedy trochę nad tym popracujemy, szczególnie nad motywem sługi, stanie się jasne, jak te dwa elementy są ze sobą powiązane. Wygnanie nie jest problemem głównym ani nawet podstawowym. Wygnanie może nie być zbyt przyjemne i z pewnością jest doświadczeniem, z którego Izrael chciałby się uwolnić; jednak bardziej fundamentalny niż wygnanie był problem grzechu, ponieważ to grzech doprowadził do wygnania. Sługa przychodzi, aby zająć się bardziej podstawowym problemem, problemem grzechu, i wydaje mi się, że w ten sposób temat sługi integruje się z kontekstem wyzwolenia z wygnania.

Gdy przez to przejdziemy, stanie się bardzo jasne, że podstawowym problemem był problem grzechu, a nie wygnanie, mimo że wygnanie było czymś dominującym wśród ludzi. Otrzymujesz więc co najmniej te pięć tematów. Prawdopodobnie mógłbyś zidentyfikować kilka innych, ale to są najważniejsze, które w sposób wymienny przeplatały się z Izajaszem 40-66. To nie jest logiczna struktura. Wydaje mi się jednak, że ta analogia z kompozycją symfoniczną, muzyczną jest pomocna w próbie zrozumienia

organizacji tekstu.

Może powinniśmy zrobić sobie przerwę. Chcę przejść do C., „Uwertura rozdziału 40”. Ale zanim przejdziemy do rozdziału 40, zróbmy dziesięciminutową przerwę. Kiedy wrócimy, zaczniemy od rozdziału 40.

Szorstki pod redakcją Carly Geiman
Pod redakcją Teda Hildebrandta
Ostateczna edycja: dr Perry Phillips
Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa